

Дъщерята на Иоанициус!

Анри не можеше да свикне съ тази мисъл. Макаръ, че двамата му пратеници се бѣха върнали препълнени съ възторгъ и не намираха думи да нахвалятъ хубостта на невѣстата, все пакъ Анри изпитваше нѣкакво непреодолимо отвращение. Да се ожени за българката . . . За княгиня отъ племето, което бѣ тѣй жестоко унизило тѣхната рицарска честъ. Споменътъ за Адриановградъ горѣше сърдцето му като неизлѣчима рана. Нито победата надъ Борила при Филиповградъ можеше да измие това петно — защото бѣ победа надъ единъ негоденъ узурпаторъ, надъ една разнебитена войска, разпокъсана отъ вътрешни ежби и недоволства.

Господи, какво не бѣ длъженъ да жертвува единъ владѣтель за доброто на държавата си . . . И Анри се запитваше дали новата, отначало съградена съ такъвъ възторгъ империя, по-късно превърната въ мѣсто за състезание на толкова честолюбия — дали тази латинска империя заслужаваше великото му отречение.

И колкото повече приближаваше мига на посрѣщането, толкова повече сърдцето му се свиваше. Описанията не помагаха. Какъ щѣше той, честниятъ и почтенъ рицаръ, да приеме съ открито сърдце момата, която идѣше къмъ него като умразна натрапница, макаръ и красива, макаръ и съ приказна зестра.

Мраченъ и неспокоенъ бродѣше Анри изъ грамаднитѣ зали на Буколеона, докато край него, като насѣнь сякашъ, минаваха и отминаваха засуетени люде, кичеха покоитѣ на новата императрица, довършваха последнитѣ приготвления по тържествата.

Внезапно на Анри хрумна нѣщо. Той плесна съ ржка по челото си. Лицето му се проясни.

Веднага при менъ да се яви Кононъ дьо Бетюн!

Следъ половинъ часъ протовестиярътъ пристигна запѣхтѣнъ. Хвърли безпокоенъ взоръ къмъ бледото, отслабнало лице на императора.

— Съръ! Позволете ми . . . Ала, по тоя начинъ нѣма да направите голѣмо впечатление на хубавата си невѣста.